Nr. 6. **Krosno,** dnia 15. marca 1912. **Rok IV.**

POWIATOWY DZIENNIK URZĘDOWY

c. k. Starostwa i c. k. Rady szkolnej okręgowej w Krośnie.

WYCHODZI W MIARĘ POTRZEBY
raz lub dwa razy każdego miesiąca.

Roczna prenumerata wynosi 5 koron.

Numer pojedynczy 40 halerzy.

Prenumeratę należy nadsyłać wprost do c. k. Starostwa w Krośnie.

Inseraty przyjmuje i pobiera za nie należytości **drukarnia W. Lenika w Krośnie.**

Za wiersz lub miejsce petitu liczy się **30 halerzy.**

L. 7376. Krosno, dnia 12. marca 1912.

Do Zwierzchności gminnych (Magistratu) i Przełożeństw obszarów dworskich w powiecie.

Tępienie wścieklizny u psów. Według doniesienia gminy w Równem z 8. marca 1912, l. 89, pokąsał pies własny w zagrodzie Stanisława Olbrychta jego 2 synów, t. j. 9-letniego Władysława i 3-letniego Józefa, a nadto kilka psów w tejże gminie i zbiegł tego samego dnia w niewiadomym kierunku. Ponieważ w niniejszym wypadku zachodzi uzasadnione podejrzenie, że pies w mowie będący, był dotknięty wścieklizną, przeto polecam Zwierzchnościom gminnym (Magistratowi) i Przełożeństwom obszarów dworskich zarządzić natychmiast poszukiwanie za tym psem i w razie dodatnim donieść o tem bez żadnej zwłoki c. k. Starostwu.

Według podania gminy pies ten był „mniej, jak średniej wielkości, wierzchem czarny, spodem na czerwono, płatki nad oczami, jak psy myśliwskie“.

Równocześnie z powodu szerzącej się wścieklizny u psów w tutejszym jak i sąsiednich powiatach — c. k. Starostwo celem zapobieżenia dalszemu szerzeniu się tej choroby i celem rychłego jej stłumienia, zarządza w myśl §§. 23, 25, 41 i 42 ustawy z dnia 6. sierpnia 1909, Nr. 177 dz. p. p. i odnośnego rozporządzenia wykonawczego z 15. października 1909, Nr. 178 dz. p. p., oraz rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z 12. marca 1912, l. XVII. 3407, następujące środki policyjno-weterynaryjne:

1. **Wszystkie psy i koty pokąsane przez psa wściekłego i te, które z nim były w jakiejkolwiek styczności, muszą być natychmiast wybite,** a to pod własną odpowiedzialnością naczelnika gminy, ewentualnie Pana Przełożonego obszaru dworskiego.

2. **Wszystkie psy trzymać należy dniem i nocą przez przeciąg 3 miesięcy na zupełnie pewnej uwięzi, lub też można im zakładać trwałe i gęste kagańce, wykluczające możność ukąszenia.**

Wyjątek stanowią psy myśliwskie i owczarskie o tyle, że pierwsze od chwili rozpoczęcia się łowów aż do ich ukończenia, drugie w czasie strzeżenia trzody na paszach, mogą chodzić bez kagańca.

3. Wszystkie wałęsające się psy i koty mają być niezwłocznie zabijane.

4. Inne zwierzęta domowe, pokąsane przez psa wściekłego, jeżeli właściciel nie woli raczej zabić ich odrazu, należy odosobnić, oglądać i jak tylko okażą się u nich ślady wścieklizny, natychmiast zabić. Odosobnienie i dozór pokąsanych koni, bydła, owiec, kóz i świń trwać ma 4 miesiące po pokąsaniu. —

5. Pokąsanym ludziom należy zapewnić natychmiast pomoc lekarską, wysyłając ich do Krakowa do prof. Bujwida, przyczem zwraca się uwagę na przepisy o zniżeniu ceny jazdy.

O każdem pojawieniu się choroby i podejrzanych wypadków wścieklizny należy bezzwłocznie uwiadomić c. k. Starostwo.

7. Osoby, które nie będą się stosowały do powyższych zarządzeń lub takowym się sprzeciwiały, należy niezwłocznie podawać do wiadomości c. k. Sądu, celem ukarania według §§. 63, 66 i 67 pow. ustawy karnej.

8. Za ścisłe wykonanie powyższych zarządzeń robię osobiście odpowiedzialnym naczelnika gminy, względnie Pana Przełożonego obszaru dworskiego.

L. 6090. Krosno, dnia 12. marca 1912.

Do Zwierzchności gminnych (Magistratu), Przełożeństw obszarów dworskich i Posterunków c. k. Żandarmeryi w powiecie.

Zakaz strzelania w czasie Wielkanocnych świąt. Rozporządzeniem tut. z 11. lutego 1910, L. 2717 (ogłoszone w dz. urzęd. pow. Nr. 5 ex 1910) wydano zakaz strzelania w czasie Wielkanocnych świąt tak z broni palnej, jak i zapomocą jakiejkolwiek innej materyi wybuchowej.

Rozporządzenie to utrzymuję w mocy i wzywam Zwierzchności gminne, — Magistrat miasta Krosna, — tudzież Przełożeństwa obszarów dworskich, aby bezzwłocznie ponowiły ogłoszenie tego zakazu w gminie, w sposób jak najobszerniejszy, zaś właścicielom składów prochu, pistoletów i innych materyj wybuchowych przypomniały postanowienia reskryptu gubernialnego z 8. października 1816 r., L. 43797, którym najsurowiej zakazano sprrzedawać młodym ludziom (małoletnim) prochu, ołowiu, śrótu, strzelb i pistoletów, tudzież postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z 20. lutego 1852, dz. u. p. Nr. 47, a zawierające bezwarunkowy zakaz sprzedaży przedmiotów, służących do zabawy, a zaopatrzone w materyały wybuchowe i t. p. i wezwały ich do ścisłego zastosowania się, z tem wyraźnem zastrzeżeniem, iż w razie dalszej sprzedaży przedmiotów nadających się do strzelania lub wywoływania eksplozyi osobom nieletnim, będą pociągani do surowej odpowiedzialności i karani po myśli rozporządzenia ministeryalnego z 30. września 1857, dz. p. p. Nr. 198 grzywną od 2 do 200 koron.

L. 6600. Krosno, dnia 12. marca 1912.

Do Zwierzchności gminnych, (Magistratu) i Przełożeństw obszarów dworskich, tudzież Szanownych Zarzadów szkół w powiecie.

Tępienie chrząszcza majowego. Ze względu na zbliżającą się porę rójki chrząszcza majowego, zwraca się uwagę Zwierzchnościom gminnym, Magistratowi, Przełożeństwom obszarów dworskich i Szanownym zarządom szkół, na klęskę na jaką narażone być mogą gospodarstwa rolne i leśne, w razie nadmiernego rozmnożenia się tego szkodnika i polecam aby stosownie do okólników wydanych w tej mierze w poprzednich latach, ostrzeżono tamtejszą ludność przed grożącem niebezpieczeństwem i dołożono starań, aby właściciele gospodarstw rolnych i leśnych oraz posiadacze sadów, parków, plantacyi itp. z całą energią zajęli się w czasie rójki tępieniem chrząszcza majowego a następnie także tępieniem jego pędraka w czasie uprawy roli i podczas zbioru ziemiopłodów.

Sposób tępienia chrząszcza majowego i pędraków podano w sposób wyczerpujący w okólniku tut. z dnia 16. kwietnia 1909, L. 10195 (ogłoszonym w dz. pow. Nr. 6. ex 1909), do którego ściśle zastosować się należy.

Zwraca się atoli i tym razem uwagę, że tępienie tego szkodnika może odnieść tylko wtenczas pożądany skutek, jeżeli będzie przeprowadzone w stosownym czasie i w odpowiedni sposób.

Najskuteczniej możnaby przeprowadzić tępienie chrząszcza majowego przy pomocy dzieci szkolnych, jakto się dzieje w innych prowincyach Monarchii.

W myśl reskryptu c. k. Namiestnictwa z 26. lutego b. r., L. XVI. b. 74/12, zaleca się szczególniej Panom kierownikom szkół, ażeby w interesie dobra publicznego zachęcali dzieci szkolne do tępienia chrząszcza majowego, oraz wpływać na Zwierzchności gminne, ażeby corocznie wstawiały do preliminarza wydatków gminnych stosowną kwotę, na premie dla dzieci szkolnych, które wykażą się największą ilością zebranych chrząszczy.

Przytem nadmienia się, że gal. c. k. Towarzystwo gospodarcze we Lwowie oświadczyło gotowość udzielania premii w formie nożów, drzewek i t. p. dla osób, które przy tępieniu tego szkodnika się odznaczą.

Wobec tego, w relacyach odnośnych o rozmiarach rójki i rezultacie tępienia chrząszcza, jakoteż jego pędraka, które przedłożą mi Zwierzchności gminne, (Magistrat) Przełożeństwo i obszarów dworskich, tudzież Zarządy szkół, najpóźniej **do końca czerwca b. r.** należy mi podać, które Zwierzchności gminne okazały szczególną gorliwość w tępieniu tego szkodnika, oraz którym osobom należałoby przyznać premie ofiarowane przez c. k. gal. Towarzystwo gospodarskie.

Gdyby z relacyi Zwierzchności gminnych i Przełożeństw obszarów dworskich, względnie nadzorów leśnych okazało się, że lasom tamtejszym grozi klęska inwazyi chrząszcza majowego, nie dająca się zażegnać zwykłymi środkami ze strony właścicieli, w takim razie będą wdrożone natychmiast środki, przepisane §. 50 i 51 ustawy lasowej.

L. 7337. Krosno, dnia 9. marca 1912.

Do Zwierzchności gminnych (Magistratu) i Przełożeństw obszarów dworskich w powiecie.

Gąsienic tępienie. Wobec nastającej cieplejszej pory wiosennej, przypominam Zwierzchnościom gminnym (Magistratowi) i Przełożeństwom obszarów dworskich zarządzenia tutejsze z 15. stycznia 1910 L. 826 (dz. pow. Nr. 4 ex 1910) względem czuwania nad tępieniem gąsienic w sadach i innych drzewostanach i wzywam, by natychmiast wezwały miejscową lu-

dność do tępienia oprzędów z gąsienicami, a wiszących na liściach szczególniej drzew owocowych.

L. 7338. Krosno, dnia 9. marca 1912.

Do Zwierzchności gminnych (Magistratu), Przełożeństw obszarów dworskich i Posterunków c. k. Żandarmeryi w powiecie.

Ochrona ryb w czasie tarła. Przypominam Zwierzchnościom gminnym (Magistratowi), Przełożeństwom obszarów dworskich i Posterunkom c. k. Żandarmeryi ścisłe przestrzeganie tut. rozporządzenia z 9. lutego 1910, L. 1454 (dz. pow. Nr. 5 ex 1910) względem czuwania nad przestrzeganiem postanowień ustawy rybackiej, szczególniej z powodu tarła najcenniejszych gatunków ryb, który rozpoczyna się w drugiej połowie b. m. i trwa przez miesiące: marzec, kwiecień i maj.

L. 36373. Krosno, dnia 7. marca 1912.

Do Zwierzchności gminnych w powiecie i Magistratu miasta Krosna.

Ustawa o stworzeniu funduszu mieszkaniowego. Według przepisu §. 6, al. ostatnia, ustawy z 22. grudnia 1910 Dz. u. p. Nr. 242 o utworzeniu funduszu mieszkaniowego, może udzielenie pomocy kredytowej z „państwowego funduszu mieszkaniowego dla małych mieszkań“ tylko wtedy nastąpić, jeżeli wykonać lub nabyć się mające domy pod względem budowniczo-technicznym, sanitarnym i policyjno-obyczajowym odpowiadają wymogom zdrowych i tanich mieszkań ludowych.

Ponieważ ustawa nie określa bliżej tych wymogów, interesowani przy wypracowaniu swoich planów budowy albo przy zakupnie domu wychodzić będą z tego założenia, że w tej mierze stanie się zadość ustawie funduszowej, jeżeli budowle odpowiadać będą przepisom obowiązującej w danem miejscu ustawy budowniczej. Jakkolwiek w ogólności możnaby się na to zgodzić, to jednak nie powinno ulegać wątpliwości, że tego rodzaju ograniczenie nie wystarczałoby bezwarunkowo do urządzenia istotnie wolnych od zarzutu zdrowych małych mieszkań.

Odnosi się to nie tak do techniczno-budowniczych wymogów, co do których ustawy budownicze zawierają wyczerpujące przepisy, jak do sanitarnych (budowniczo - hygienicznych) i policyjno - obyczajowych, które niezaprzeczenie szczególnie w dawniejszych z obowiązujących obecnie ustaw budowniczych tylko w umiarkowanej, obecnym poglądom na te stosunki nie odpowiadającej mierze są uwzględnione.

Wskutek tego c. k. Ministerstwo robót publicznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem spraw wewnętrznych reskryptem z dnia 21. lipca 1911, L. 213/58-11, wydało objaśnienia do przytoczonego na wstępie przepisu ustawowego, które w myśl reskryptu c. k. Namiestnictwa z d. 17. grudnia 1911, L. II. 3095/4 w całości ogłasza się, a to:

Objaśnienia co do wymogów zdrowych i tanich mieszkań ludowych pod względem techniczno-budowniczym, sanitarnym i policyjno-obyczajowym. (Do §. 6, ostatni ustęp ustawy z 22. grudnia 1910 Dz. p. p. Nr. 242, o utworzeniu funduszu pieczy nad mieszkaniami).

Zastrzeżonym w tym przepisie ustawowym wymogom pod względem budowniczo-technicznym, sanitarnym i policyjno-obyczajowym, odpowiadają domy tylko pod następującymi warunkami:

A) Jeżeli te domy korzystać mają z ułatwień ustawy z 8. lipca 1902 Dz. p. p. Nr. 44 (ułatwienia dla budynków z zdrowymi i taniemi mieszkaniami robotniczemi), to obowiązują postanowienia tej ustawy i rozporządzenia wykonawczego z 7. stycznia 1903 Dz. p. p. Nr. 5.

B) Jeżeli jednak te ulgi nie będą żądane, to należy oprócz stosowania się do obowiązujących w odnośnym kraju ustaw budowniczych, przestrzegać następujących przepisów:

1. Place budowlane nie mogą leżeć w obszarach, narażonych na wylew wody, albo w pobliżu bagnisk.

2. Mury fundamentów i piwnic należy w ten sposób wykonać, ażeby zapobiedz powstaniu wilgoci gruntowej. Podłoga mieszkań parterowych w domu bezpiwnicznym winna być położona najmniej o 0·5 m. wyżej ponad poziom graniczącego terenu.

3. Ściany i sufity wszystkich ubikacyi mieszkalnych muszą być otynkowane. Przy budynkach drzewianych wystarczy także gęste oszalowanie z drzewa.

4. Wszystkie ubikacye mieszkalne muszą być opatrzone zupełnie się otwierającymi i na wolne powietrze prowadzącymi oknami. Ogólna powierzchnia okien jednej ubikacyi mieszkalnej, nie może wynosić mniej jak $^1/_{12}$ część powierzchni podłogi.

5. Do opalania ubikacyi mieszkalnych i sypialnych muszą się znajdować urządzenia, potrzebne do centralnego lub piecowego ogrzewania. Zasuwy rurowe do pieców i zamknięcia kominowe nie są dozwolone.

6. Wychodki muszą być opatrzone dla przewietrzania oknami, prowadzącymi bezpośrednio na wolne powietrze (albo na podwórze) i nie należy doń urządzać przystępu bezpośrednio z mieszkalnych i sypialnych ubikacyi albo z kuchni.

Dno i ściany dołów kloacznych muszą być nieprzemakalne. Doły kloaczne należy urządzić w od-

daleniu przynajmniej 0·5 m. od muru budynku mieszkalnego i winny być szczelnie zamknięte. Treści kloacznej nie należy odprowadzać do dołów przepuszczalnych. Gdzie regularny odwóz śmiecia i innych stałych odpadków jest niemożliwy, należy urządzić w odpowiedniem oddaleniu od budynków nieprzepuszczalne murowane i odkryte doły albo skrzynie z dobrze się zamykającymi pokrywami.

7. W celu szybkiego odprowadzenia wód opadowych, należy postarać się o urządzenia w sposób odpowiadający miejscowym stosunkom.

8. Należy się postarać o zaopatrzenie w wolną od zarzutu wodę do picia. Woda studzienna do picia i użytku, musi być przed dopływem do studni oczyszczona przez filtr piaskowy.

9. Mieszkania na poddaszu, muszą mieć przynajmniej nad połową powierzchni podłogi pojedynczych ubikacyi mieszkalnych, wysokość w świetle 2·7 m. i muszą być ochronione przed zewnętrznemi wpływami temperatury.

10. Statut państwowego funduszu opieki mieszkaniowej dla małych mieszkań (Dz. u. p. Nr. 113 z 14. czerwca 1911) przepisuje w art. 8 dozwoloną powierzchnię dla mieszkań wolnych osób, dla domów noclegowych i gościnnych.

Oznaczenie takiej powierzchni, ma także szczególne hygieniczne znaczenie dla mieszkań dla rodzin, mianowicie w pokojach mieszkalnych i sypialnych musi przypaść na każdego mieszkańca najmniej 10 metrów sześciennych przestrzeni powietrznej. Pokoje mieszkalne i sypialnie każdego pomieszkania dla rodzin, należy tedy wymierzyć z uwzględnieniem powyższej zasady.

11. W domach dla bezżennych i domach noclegowych i gościnnych, należy urządzić osobne ubikacye do czyszczenia ubrań i obuwia. Następnie należy urządzić dostateczną ilość wychodków, najmniej jeden dla 20 osób.

12. Jeśli mieszkańcom takich domów (p. 1) ma być daną możność utrzymania w domu, muszą być w tym celu urządzone odpowiednie kuchnie, a w domach noclegowych i gościnnych także stosownie obszerne sale jadalne.

15. W domach noclegowych i gościnnych muszą nadto być urządzone pokoje do mycia z odpowiednią do tego ilością przyrządów.

14. Jeśli dom noclegowy i gościnny służyć ma do przyjmowania osób różnej płci, należy urządzić dla każdej płci osobne sale sypialne z pobocznymi ubikacyami w zupełnie odosobnionych oddziałach.

15. Warsztaty nie mogą być użyte na cele mieszkalne i sypialne.

C. k. Namiestnik: *Bobrzyński wr.*

L. 614. Krosno, dnia 7. marca 1912.

Do Zwierzchności gminnych w powiecie i Magistratu miasta Krosna.

Feldmann Abraham, wywołanie. C. k. Starostwo w Samborze jako władza szupasowa na zasadzie ust. z 27. lipca 1871, Dz. p. p. Nr. 88, wywołało Abrahama Feldmanna, rodem z Odessy, poddanego rosyjskiego, liczącego około lat 24, ze względu na porządek i bezpieczeństwo publiczne na zawsze z granic Królestw i Krajów, reprezentowanych w Radzie Państwa, a to pod grozą następstw, w §. 324 u. k. wymienionych i orzekło wydalenie po odbyciu kary 3 miesięcy ciężkiego więzienia za zbrodnię kradzieży i za przekroczenie §. 324 u. k., zasądzonego wyrokiem c. k. Sądu obw. w Samborze z 23. listopada 1910, L. 1272.

O czem wskutek odezwy c. k. Starostwa w Samborze z 12. grudnia 1911, L. 46418 zawiadamia się z tem, że rysopis wywołanego jest następujący: wzrost średni, szczupłej budowy ciała, brunet, twarz owalna, brwi czarne, usta mierne.

Kierownik c. k. Starostwa:
Dr. Żelechowski wr.

L. 2507/pr. Lwów, dnia 28. lutego 1912.

Konkurs.

W obrębie politycznej Administracyi gal. c. k. Namiestnictwa będzie obsadzoną posada c. k. komisarza inspekcyi leśnej z systemizowanymi poborami X. kl. rangi, ryczałtem na podróże służbowe w kwocie 1000 (tysiąc) koron rocznie i ryczałtem na wydatki kancelaryjne w kwocie 72 koron rocznie.

Kandydaci ubiegający się o tę posadę, winni wykazać się kwalifikacyą wymaganą w § 6, alin. 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. listopada 1895, Dz. p. p. Nr. 165, jakoteż nienagannem zachowaniem się i znajomością języka niemieckiego, oraz obu języków krajowych w słowie i piśmie. Udokumentowane podanie winni petenci zostający w służbie rządowej wnieść za pośrednictwem swej przełożonej władzy, inni zaś na ręce c. k. Starostwa, w obrębie którego stale przebywają, najdalej do 20. marca 1912 r., do Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie.

Z Prezydyum c. k. Namiestnictwa.

Odpowiedzialny redaktor: Michał Lebiszczak. Z drukarni W. Lenika w Krośnie.